

עיריית טבריה הפכה לקירקס של זכות ובעיטות

- ★ חבר המועצה הרביעי לאזרח "על רקע רומנטי"
- ★ סגן ראש-העיר ברח מליניץ בישיבת העיריה
- ★ ראש-העיר לשעבר בעט באחוריו של אזרח
- ★ בשעה שחבר-מועצה התגלגל עמו על הריצפה

טבריה לא יצא הדבר לפועל. מאיר ארדעי נשאר על כסאו.

★★★

הם קיבנו כסף

וא שירם מחיר יקר מאוד עבור הכיסא. הוא מינה כל אחד מששת חברי הקואליציה שלו לסגן-ראש העיר. למרבה הצער יכול היה להעניק משכורת רק לאחד מהם: נציג גח"ל שמעון יעיש, המתפרנס בלארזי די טוב כחונני וכי סוכן ביטוח.

לאחרים — והכוונה בעיקר לדתיים — הוא העניק מה שאפשר היה לחלק מקופת העיר. באופן אלגנטי נאמר כי מסר לידהם את ענייני החינוך וסיפוק צרכי הדת. ב" עירו של רבי מאיר בעל הנס, לא סמך ארדעי על נסים. הוא השביע את שותפיו בטכס הקדוה ישר מימי מלחמות הקנאים: הודלקו נרות שחורים, סלית ותפילין הונחו על השולחן, הובא ספר תורה למקום. במקום חץ וקשת הונח ההסכם הקואליציוני, ושבעת קואליצייונרים נשבעו עליו אמונים. עד —

עד מתי בעצם?

לפי מיסמך הכתוב שחור על גבי לבן, והנושא את חתימתם של ראשי המערך וגח"ל, מסתבר שהאימונים לא נשמרו אף פילו עד שיבשה הדיו בטכס הקואליציוני. כי בשיחות חשאיות, הסכימו נציגי גח"ל להקים קואליציה עם אויבו הגדול של ארדעי, עם צחר עזובי.

ברחוב. עד לדלת הידירות הבאה. גם שם דפק והתחנן, גם שם זעק שיצילוהו מליניץ. גם דלת זו נשארה מוגפת. כאילו השיבו הקרשים: "שימותו!"

ומאחריו עלה קול ההמון: "בוגד! בוגד!" הוא נמלט שוב ברחובות העזובים. עד שלבסוף מצא דלת שתיפתח להצילו. דלת של ידו נתן לו מחסה, עד שהגיעו ניירות המשטרה שהובילוהו לביתו בשיכון ד'.

ראש-העיר הצהיר: "אני נועל את ה"ישיבה".

★★★

הוא קיבז קרחת

אן אפשר לשאול: מיהו בעצם, ראש-העיר? מיהו מאיר ארדעי, ש" הצליח להרחיק את צחר, בעל הבלורית הבגוריונית, מכיסאו? עד הפילוג הגדול, היה חבר נאמן ב" מפא"י. אפילו ערב הפילוג הגדול, כאשר נערכה ההצבעה הגורלית במרכז מפא"י, הצביע ארדעי בעד אשכול ונגד בן-גוריון. הוא הצטרף לרפ"י רק אחר-כך, כאשר נהיה הפילוג לעובדה קיימת.

אז היה מנהל עמידה, אשר מרבית תור"ש שבי טבריה הם דייריה. בהיותו יליד טבריה, נהנה גם מפופולריות לא קטנה. לכן, בבוא העת לבחור בראש הרשימה, העדיפה אותו רפ"י על כל מועמדיה. וזאת למרות שאחד ממועמדים אלה, סמי אמד זלג, הצביע עם בן-גוריון באותה ישיבה.

של המפד"ל ואחד של אגודת-ישראל. שהם רוב.

אבל המיעוט טוען כי הרוב אינו רוב, והרוב טוען כי המיעוט הוא מיעוט. גם להיפך. כשביל זה, בעצם, התכנסו חברי המועצה בארבע ישיבותיהם האחרונות: כדי להחליט מי הוא רוב ומי מיעוט. אלא שכעיקר זה לא נכלל בסדר-היום עלידי ראש העיר מאיר ארדעי (45). וכל אחת מישיבות אלה הפכה לקירקס אליים.

הקהל שהתאסף השבוע לחזות בהצגה היה רב. באין מקום בשבילו בויהר ה" מוניציפליה, הצטופה בחוץ. כאשר קם איש מפא"י וניסה לשאת את דברו, צעקו הפרחחים בחוץ במקלה: "בוז! בוגד!" אנשי מפא"י הנרגזים הגיפו את התלונות, כדי לא לשמוע את הרעש. מייד קפצו רפ"י ממקומם, רצו אל התלונות ופתחו אותם, בסענה הסבירה בטבריה: "חם כאן!" בין הקהל נדחף תושב מוכר: אחד יוסף כהן, המוכר בכל טבריה כמיקרה קשה. האספסוף עודד אותו: "תכנס! תגיד להם מה דעתך!"

דעתו של כהן לא גרמה בפרוטוקול. גם לא חילופי-הדברים שהתפתחו בינו לבין חבר המועצה ראובן בניו. לעומת זאת נחרתו בזכרונה של טבריה המהלומות שעפו בין השניים. חברה-המועצה ואזרח העיר התגלגלו על הריצפה. זה מכה בזה, זה גוחן על זה.

למערכה הצטרפה דמות אבהית ידועה: משה צחר (61). מי ששלט בעיר במשך 35 שנה: 17 כראש-עיר, ו-18 כראש מועצה-המועלים, בימי המנדט. האיש שכולם קראו לו בן-גוריון של טבריה, היה צריך להתאפק. שכן לא זומן לקה בהתקפלות. אבל מעמדו הרם לא הירשה לו להשתמש. הוא תרם את שלו לישיבת המועצה: בר-איתו את כהן מוטל על הארץ, בעט בחוד קה בישבנו הבלתי-מוגן.

★★★

לפגור את הדלתות!

היה היה הסעיף הראשון על סדר היום הבלתי-ירשמי. הסעיף השני נגע לסגן ראש העיר, סמי אמולג.

צחר, ראש העיר לשעבר

רכש אח הסגן אמולג

כדי להדיח את ארדעי

בנימה ביטבון

"מי יודע?" התנבאו חכמי טבריה, "אם בכל זאת יצליח צחר להדיח את ארדעי, אולי ייכנס או ההסכם הזה לתוקפו?"

בינתיים, מקיים ארדעי את חלקו בהסכם. זאת אומרת: הוא מאשר תשלום 1300 לירות לחודש לסגנו הגח"ל, וכרשה לדתיים לגרוף הגאות וכספים מקופת העיר. ראה ליתר דיוק:

- איש אגודת ישראל, יוסף כהן, קיבל את כל ענייני החינוך בעיר. מנהלי בתי הספר הממלכתיים אינם משתפים עימו פעור, והוא אינו יכול להיות נוכח בשום בית-ספר, או פעולה של תלמידים, שבה משתתפים ילדים וילדות ביהו.
- תקציב המועצה הדתית הועלה מ-80 אלף לירות ל-110 אלף לשנה. 27 אלף לירות מיותרות משולמות כהפרשים ל-עובדי המועצה הדתית. סך הכל משלמים להם 67 אלף לירות הפרשי-סיווג המתחלף קים על 14 עובדים.

● הרב מנשה ועקנין, בנו של הרב הראשי של טבריה, מקבל 12 אלף לירות. הוא אינו עובד במועצה הדתית. הוא מקבל משכורת כמורה בישיבה של מאיר בעל הנס. רק כדי לתת לו מעמד של רב החליטו במועצה הדתית לתת לו מענק של 50 לירות לחודש בתור רב שכונתי. אחר כך העלו את המענק ל-200 לירות לחודש. עכשיו סיווגו אותו פתאום בדרגה ו' אקדמיים, ומשלמים לו לפי זה הפ"רשים לשנתיים.

● השוחט קליימן מכפר אתה אז ל-טבריה ליום אחד או יומיים בשבוע. הוא שוחט של חסידי סאטמר. בכפר אתה הוא עובד במישרה מלאה ובטבריה הוא קיבל משכורת יפה מאד, מלבד הוצאות נסיעה ואש"ל. עכשיו עשו לו חישוב הפרשים (המשך בעמוד 14)

סמי הוא גבר נאה, חניך הנוער העובד ולשעבר חבר קיבוץ חקוק. בימי גדולתו של צחר עבד כפקיד במועצת פועלי טבריה, ועמד בראש חוג הצעירים של סניף מפא"י המקומי. כאשר הצליחה רפ"י להקים קואליציה, היה בטוח שיקבל לפחות סגנות-בשכר. הוא קיבל, פחות או יותר, קדחת: תואר של סגן (בלי שכר) והבטחה של ראש-העיר החדש לסדר לו מקום עבודה במועצה-המועלים. כי בשל אמונתו בבן-גוריון, סולק מעבודתו ערב הבחירות. כדי להצדיק את הפיטורין, כינס אז צחר את עובדי מועצת הפועלים, ואמר להם שסמי הוא אדם כזה שבשום פנים ואופן אי-אפשר לסבול את המשך עבודתו.

בשביל אדם יותר קטן, ייתכן שהתורה למישרה במועצת הפועלים, בזכות המפתח המפלגתי, היתה מספיקה. אבל לא בשביל סמי אמולג. מה עוד, שמשא צחר החל לוחש לו שדברים גדולים יותר נכוננו לו — אם רק יסכים לעזוב את הקואליציה ולהטות את לשון-המאזניים לטובת המערך ומפ"ם.

היום בו פרש אמולג מרפ"י היה יום חג לצחר — ויום אבל ובושה לעיר. לא מפני שהיה איכפת כל-כך לתושביה מי בעצם בקואליציה ומי באופוזיציה — אלא מפני שהמעשה הזה היה אות לפורענות. העסקנים שלא יכלו להסתדר ביניהם שית קו את ניהולה התקין של העיר, ישיבות המועצה הפכו את טבריה למקור הגיחוך הציבורי. האזרחים הטובים החלו סובלים מן הקוגנויות והשחיתות בצמרת.

הכלנדרים אינו תופעה חדשה בשלטון המקומי. אבל ברוב המועצות שבהן בוצעו הפיכות מסוג זה, הצליחו הקושרים להביא להדחת ראש-המועצה תוך זמן קצר. ב-

יש רבים בטבריה הרואים בגבר בן ה-35 אויב הציבור מס' 1. מי שאינו חושב כך היום, חשב כך לפני ארבעה חודשים. ה" הסבר פשוט: לפני ארבעה חודשים היה אמולג תומכו הנאמן של ראש-העיר, ו-7 שניהם היו חברים מאושרים ברפ"י. אז נשאו אותו חברי מפא"י, לפני ארבעה חודשים רכש אותו משה צחר, וקיווה ב" עזרתו להפוך את הרוב של ארדעי למיעוט. בעזרת אמולג, קיווה צחר לשוב להיות ראש-העיר. מאז שונאים אותו אנשי רפ"י ובני-בריתם.

באותה ישיבה מסויימת, הפגין את ה" שינאה הזאת במערומיה אותו יוסף כהן. כאשר נדחף לאולם-הישיבות וניסה לקפוץ על אמולג. התערבותם של בניו ובועי"טו של צחר הורוהו התערבות זו מסר"ה היום. אבל אמולג לא ניצל. נותרו עוד כמה שונאים שדחפו והיכו וקיללו. הוא ראה שלא תחכים שום הצבעה על הדחת ראש-העיר, והחליט כי מוטב ללכת הביתה בשלום, עד לישיבה החודשית הבאה.

על כך כמעט שלם בחייו. כי ההמון שחיכה בחוץ התנפל עליו כאילו היה נוצרי השושלן לאריות. בקירקס של טבריה ברוס הקיסר, ידיום ניסו לאחוז בו ולק"רוע אותו לגורים, אנרופים הלמו בו. במאמץ נואש הצליח להימלט, כשבגדיו נקרעים.

הוא רץ ברחוב, וההמון צמא-הדם אח"ריו. אבנים הועפו לעברו. הוא רץ כפי שלא רץ מימיו. לפתע נראה לו פתח הצלה: ביתו של חבר. "פתח! פתח!" הוא קרא ליושבים בפנים. הדלת לא נפתחה. "פתח, זה אני, סמי אמולג!" הדלת נש"ארה סגורה. "הורגים אותי! פתח! לשוא. ההמון התקרב. אמולג הלם באגרופיו פעם אחרונה בדלת המוגפת, והמשיך לרץ

מדוע על לוח-המודעות של משטרת טבריה: "מצב הכן! כל החופשות ב"טולות גיוס טוטאליות" וכל זה להמה? "ה" ערב — ישיבה של מועצת העיריה."

השוטרים לא היו זקוקים להסברים נוספים. סוף-סוף הם טבריינים, וידעו כי כאשר מתכנסים 13 נבחרו העיר לשיבתם החודשית יכולים השתיינים של הבארים, האספסוף המשחולל והמתפרעים המקצור עיים להסתיר את פניהם בבושה. מה ש" הם מסוגלים לעשות בשעות הפרועות ביו"הם שלהם אינו מתקרב למה שאבות העיר עושים בישיבותיהם.

וכך, ביום השלישי האחרון, נישקו ה" שוטרים את נשותיהם ואת ילדיהם, ויצאו למישימתם, ליר בניין העיריה.

חששם היה מופרך. כי אבות העיר לא התכוונו להכות את השוטרים — אלא אש את רעהו.

★★★

לפתוח את החלונות!

זה מה שקרה בישיבה: בתוך ה"אולם ישוב 13 הנבחרים: המישה של המערך, ואחד של מפ"ם. שהם המיעוט. שלושה של רפ"י, שניים של גח"ל, אחד